

Marafkó László

Meglelt illúziók?

Marafkó László: Írás a tűzfalon
Pincétől a Parnasszusig

Gyerekkorom helyszíneit körös-körül háborús foghíjak övezték. Születésemkor (1944) a győri ipartelepeknek szánt szövetséges bombák a gyárakon túl is taroltak. Az ipari táj különös módon mégis a költői szó s az irodalom felé mozdított. Az apai akarat viszont a gyakorlati, műszaki dolgok felé irányított volna. Ma már megbánt összeszikrázásaink után, nem vágyott gépésztechnikusként elszántság szükségeltetett a pesti bölcsészkarhoz. S még inkább az íráshoz. Diploma után, helyem keresése közben az vitt a háborús Vietnámba tudósítóként, majd riporterként két alkalommal (1972, 1978), hogy – akkori megfogalmazásommal – „bepillantsak a történelem Niagarájába". Szerkesztőségi „vegykonyhák" következtek – leghosszabban, majdnem két évtizedig ama régi, a rendszerváltozás előkészítésében mérvadó Magyar Nemzet. Sokféle lépcsőfokot bejárva, egészen a szerkesztőségi többség által is jóváhagyott röpke főszerkesztő-helyettességig (1990). Majd külső és belső okokból lefelé lépegetve az új tulajdonos eldöntötte, nekem tanulságos elbocsátásig (2000). Eközben számos szellemi találkozás azóta már klasszikussá lett kortársakkal. A kötet az irodalom átlényegítő illúzióiról szólna, s talán arról is, miként próbálunk nem hiábavalóan élni. Balzacot kifordítva: meglelt illúziók? Így, kérdőjellel.

Marafkó László: Írás a tűzfalon
– Pincétől a Parnasszusig

Ma-holnap, Budapest, 2023.